

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 listopada 2016 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Poznaniu
w składzie następującym:

Przewodniczący	Sędzia	WSA Donata Starosta
Sędziowie		WSA Tomasz Grossmann (spr.)
		WSA Józef Maleszewski

po rozpoznaniu w trybie uproszczonym w dniu 24 listopada 2016 r.
sprawy ze skargi Stowarzyszenia Obrona Zwierząt w Jędrzejowie
na bezczynność Powiatowego Lekarza Weterynarii w Pile
w przedmiocie udostępnienia informacji publicznej

1. umarza postępowanie sądowoadministracyjne w zakresie zobowiązania Powiatowego Lekarza Weterynarii w Pile do dokonania czynności – udostępnienia informacji publicznej wnioskowanej pismem skarżącego z dnia 27 sierpnia 2016 r.;
2. stwierdza, że Powiatowy Lekarz Weterynarii w Pile dopuścił się bezczynności oraz że bezczynność ta nie miała miejsca z rażącym naruszeniem prawa;
3. zasądza od Powiatowego Lekarza Weterynarii w Pile na rzecz skarżącego Stowarzyszenia Obrona Zwierząt kwotę 480 zł (czterysta osiemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania.

Na oryginale właściwe podpisy

Za zgodność z oryginałem

ref. star
Ewa Stomilna

UZASADNIENIE

Stowarzyszenie Obrona Zwierząt z siedzibą w Jędrzejowie (dalej też jako: "Stowarzyszenie" lub "Skarżący"), reprezentowane przez pełnomocnika adw. Magdalenę Nadgowską-Makarewicz, wniosło do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu skargę na bezczynność Powiatowego Lekarza Weterynarii w Pile (zwanego też dalej "Organem") w przedmiocie udostępnienia informacji publicznej zgodnie z treścią wniosku Stowarzyszenia z 27 sierpnia 2016 r. – co, zdaniem Skarżącego, stanowiło naruszenie przepisów art. 61 ust. 1 i 2 Konstytucji RP oraz art. 1 ust. 1 w zw. z art. 10 ust. 1, art. 13 i art. 16 ust. 1 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (Dz. U. z 2015 r. poz. 2058 z późn. zm.; dalej w skrócie: "u.d.i.p."). Z powołaniem się na te zarzuty Stowarzyszenie wniosło o: (1) zobowiązanie strony przeciwnej do rozpatrzenia wniosku Skarżącego z dnia 27 sierpnia 2016 r., (2) zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych.

W uzasadnieniu skargi wskazano, że Stowarzyszenie od kilku lat uczestniczy w projekcie polegającym na badaniu problemu bezdomności zwierząt w jego wymiarze publicznym. W ramach tego projektu prowadzony jest monitoring działalności schronisk dla bezdomnych zwierząt, osób zajmujących się wyłapywaniem bezdomnych zwierząt oraz polityki gmin i urzędów. Uzyskana w ten sposób informacja z całego kraju publikowana jest zbiorczo pod adresami internetowymi, wskazanymi w skardze. W związku z tym w dniu 27 sierpnia 2016 r. Stowarzyszenie złożyło drogą elektroniczną, za pośrednictwem platformy ePUAP, do Powiatowego Lekarza Weterynarii w Pile, wniosek o udostępnienie informacji publicznej w następującym zakresie: wniosku, treści i postaci raportu z wizytacji schroniska dla bezdomnych zwierząt za 2012 r. i 2015 r. znajdującego się w Pile, przy ul. Na Łeszkowie. Stowarzyszenie zastrzegło, że wnosi o przestanie wniosku na adres pocztowy wskazany w nagłówku pisma.

Pełnomocnik wskazał, że doręczenie wniosku w dniu 27 sierpnia 2016 r. potwierdzone zostało załączonym do skargi Urzędowym Poświadczeniem Przedłożenia. Pomimo upływu ustawowych terminów do udzielenia odpowiedzi określonych przez art. 13 ust. 1 u.d.i.p., do dnia złożenia skargi podmiot obowiązany nie udostępnił wnioskowanej informacji publicznej, nie powiadomił wnioskodawcy o powodach

opóźnienia oraz o terminie, w jakim udostępni informację, ani też nie wydał w tym przedmiocie decyzji odmownej.

W odpowiedzi na skargę Powiatowy Lekarz Weterynarii w Pile, zastępowany przez pełnomocnika adw. Annę Grzyb-Urbańską, wniósł o oddalenie skargi i zasądzenie od Stowarzyszenia zwrotu kosztów postępowania. Pełnomocnik ocenił, że skarga jest oczywiście bezzasadna, gdyż bezczynność organu administracji ma miejsce w razie nie podejmowania w ogóle działań, bądź pozostawania w zwłoce. Zdaniem pełnomocnika w przedmiotowej sprawie miałoby to miejsce, gdyby wniosek został dostarczony w prawidłowy sposób: w formie ogólnej (pisemnej), lub przy użyciu środków komunikacji elektronicznej – za zgodą Powiatowego Lekarza Weterynarii. Pełnomocnik podkreślił, że Stowarzyszenie nie uzyskało zgody Organu na przesłanie wniosku o udzielenie informacji publicznej przy użyciu środków komunikacji elektronicznej, a według pełnomocnika uzyskanie takiej zgody jest podstawowym warunkiem dopuszczalności doręczania pism tą drogą. Nie mając zgody na doręczenie wniosku drogą elektroniczną, Stowarzyszenie posłużyło się adresem przypisanym głównemu księgowemu Powiatowego Inspektoratu Weterynarii, co spowodowało, że wniosek nie został zidentyfikowany. Pełnomocnik podkreślił, że Stowarzyszenie zrezygnowało z dostarczenia pisma za pomocą środków komunikacji elektronicznej. Powiatowy Lekarz Weterynarii powziął wiadomość o wniosku i jego treści dopiero w dniu doręczenia skargi, tj. 26 września 2016 r. Zdaniem pełnomocnika dopiero od tej daty rozpoczął bieg czternastodniowy termin określony w art. 13 ust. 1 u.d.i.p. Pełnomocnik podkreślił, że pomimo nie upłynięcia wymaganego terminu Organ udzielił Skarżącemu odpowiedzi na wniosek, w dniu 03 października 2016 r. Zaznaczył, że brak było jakichkolwiek przyczyn nieudzielenia informacji w terminie, jeśli wniosek o jej udzielenie byłby przekazany prawidłowo.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Poznaniu zważył, co następuje:

Skarga zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 1 § 1 i 2 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. - Prawo o ustroju sądów administracyjnych (Dz. U. z 2016 r. poz. 1066) sądy administracyjne sprawują wymiar sprawiedliwości poprzez kontrolę działalności administracji publicznej, przy czym kontrola ta sprawowana jest pod względem zgodności z prawem (legalności), jeżeli ustawy nie stanowią inaczej. W świetle art. 3 § 2 pkt 8 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r.

Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2016 r. poz. 718 z późn. zm., dalej w skrócie „p.p.s.a.”) – w brzmieniu obowiązującym od 15 sierpnia 2015 r. – kontrola działalności administracji publicznej przez ww. sądy obejmuje m.in. orzekanie w sprawach skarg na bezczynność lub przewlekłe prowadzenie postępowania w przypadkach określonych w art. 3 § 2 pkt 1–4 p.p.s.a., tj. mających za przedmiot: (1) decyzje administracyjne; (2) postanowienia w postępowaniu administracyjnym, na które służy zażalenie albo kończące postępowanie, a także postanowienia rozstrzygające sprawę co do istoty; (3) postanowienia wydane w postępowaniu egzekucyjnym i zabezpieczającym, na które służy zażalenie, z wyłączeniem postanowień wierzyciela o niedopuszczalności zgłoszonego zarzutu oraz postanowień, przedmiotem których jest stanowisko wierzyciela w sprawie zgłoszonego zarzutu; (4) inne niż określone w pkt 1-3 akty lub czynności z zakresu administracji publicznej dotyczące uprawnień lub obowiązków wynikających z przepisów prawa, z wyłączeniem aktów lub czynności podjętych w ramach postępowania administracyjnego określonego w ustawie z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2013 r. poz. 267, z późn. zm.; dalej w skrócie: "k.p.a.") oraz postępowań określonych w działach IV, V i VI ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2015 r. poz. 613) oraz postępowań, do których mają zastosowanie przepisy powołanych ustaw. Ponadto, zgodnie z art. 3 § 2 pkt 9 p.p.s.a. (dodanym od 15 sierpnia 2015 r.) kontrola ta obejmuje także bezczynność lub przewlekłe prowadzenie postępowania w sprawach dotyczących innych niż określone w pkt 1-3 aktów lub czynności z zakresu administracji publicznej dotyczących uprawnień lub obowiązków wynikających z przepisów prawa podjętych w ramach postępowania administracyjnego określonego w Kodeksie postępowania administracyjnego oraz postępowań określonych w działach IV, V i VI Ordynacji podatkowej oraz postępowań, do których mają zastosowanie przepisy powołanych ustaw.

W przypadku skarg na bezczynność kontroli sądu poddawany jest brak aktu lub czynności w sytuacji, gdy organ miał obowiązek podjąć działanie w określonej formie i w określonym przez prawo terminie. Dla dopuszczalności skargi na bezczynność nie mają znaczenia powody, dla jakich akt nie został podjęty lub czynność nie została dokonana, jak również to, czy bezczynność organu spowodowana została zawinioną, czy niezawinioną opieszałością organu. W sprawach o udostępnienie informacji publicznej skarga na bezczynność przysługuje nie tylko w przypadku faktycznego

"milczenia" (bierności) podmiotu zobowiązanego do udzielenia informacji, ale również w sytuacji, gdy podmiot ten stwierdza, że żądana informacja nie stanowi informacji publicznej lub nie podlega udostępnieniu.

W myśl art. 21 *in principio* u.d.i.p. do skarg rozpatrywanych w postępowaniach o udostępnienie informacji publicznej stosuje się przepisy ustawy - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi. Jednakże, zgodnie z utrwaloną linią orzecniczą sądów administracyjnych, dla dopuszczalności skargi na bezczynność organu w przedmiocie udostępnienia informacji publicznej nie jest wymagane poprzedzenie jej jakimkolwiek środkiem zaskarżenia na drodze administracyjnej, ani wezwaniem do usunięcia naruszenia prawa, o jakim mowa w art. 52 § 3 p.p.s.a. (por. wyrok NSA z 24.05.2006 r., I OSK 601/05, dostępny w Centralnej Bazie Orzeczeń Sądów Administracyjnych, <http://orzeczenia.nsa.gov.pl>, w skrócie: "CBOSA"). Ponadto do skargi na bezczynność nie mają zastosowania terminy do wniesienia skargi ustalone w przepisach art. 53 p.p.s.a. (zob. postanowienia NSA: z 11.05.2011 r., I OSK 716/11; z 26.05.2011 r., I OSK 857/11 – CBOSA). Oznacza to, że skarga na bezczynność może być skutecznie wniesiona aż do chwili ustania stanu bezczynności, tj. do chwili załatwienia sprawy przez organ administracji publicznej poprzez wydanie decyzji, postanowienia albo innego aktu lub podjęcie czynności (por. wyrok NSA z 29.04.2011 r., I FSK 249/10; a także wyrok WSA z 27.10.2011 r., II SAB/Po 60/11 – CBOSA).

Dla prawidłowego rozpoznania i rozstrzygnięcia sprawy ze skargi na bezczynność organu w udostępnieniu informacji publicznej niezbędne jest uprzednie przesądzenie, czy żądana informacja jest w ogóle informacją publiczną, a adresat wniosku należy do kręgu podmiotów zobowiązanych do udzielania takich informacji. Wprawdzie kwestie te w niniejszej sprawie nie były pomiędzy stronami sporne, ale Sąd w granicach swej kognicji był zobligowany z urzędu przeprowadzić w tym zakresie własne rozważania. Kolejną kwestią było przesądzenie, czy wniosek został wniesiony skutecznie.

Wobec tego należy wskazać, że prawo dostępu do informacji publicznej wywodzi się wprost z Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. (Dz. U. Nr 78, poz. 483 z późn. zm.; dalej jako: "Konstytucja"), która w art. 61 ust. 1 stanowi, że obywatel ma prawo do uzyskiwania informacji o działalności organów władzy publicznej oraz osób pełniących funkcje publiczne, a ponadto o działalności organów samorządu gospodarczego i zawodowego, a także innych osób oraz jednostek organizacyjnych w zakresie, w jakim wykonują one zadania władzy publicznej

i gospodarują mieniem komunalnym lub majątkiem Skarbu Państwa. Prawo do uzyskiwania informacji obejmuje dostęp do dokumentów oraz wstęp na posiedzenia kolegalnych organów władzy publicznej pochodzących z powszechnych wyborów, z możliwością rejestracji dźwięku lub obrazu (art. 61 ust. 2 Konstytucji). Ograniczenie tego prawa może nastąpić wyłącznie ze względu na określone w ustawach ochronę wolności i praw innych osób i podmiotów gospodarczych oraz ochronę porządku publicznego, bezpieczeństwa lub ważnego interesu gospodarczego państwa (art. 61 ust. 3 Konstytucji).

Tryb udzielania informacji, o jakich mowa w art. 61 ust. 1 i 2 Konstytucji, określają ustawy (art. 61 ust. 4 *ab initio* Konstytucji). Rudymentarnym aktem prawnym regulującym tę problematykę jest ustawa o dostępie do informacji publicznej, która normuje podstawowe zasady oraz tryby udostępniania tego rodzaju informacji. Jednocześnie ustawa ta wprowadziła definicję legalną "informacji publicznej", przez którą, zgodnie z art. 1 ust. 1 u.d.i.p., należy rozumieć "każdą informację o sprawach publicznych". Przepis art. 6 ust. 1 u.d.i.p. zawiera przykładowe wyliczenie rodzajów informacji publicznej podlegających udostępnieniu. Znalazły się w nim m.in. informacje: o polityce wewnętrznej, w tym o programach w zakresie realizacji zadań publicznych, sposobie ich realizacji, wykonywaniu i skutkach realizacji tych zadań (art. 6 ust. 1 pkt 1 lit. c u.d.i.p.), o danych publicznych, w tym w zakresie treści i postaci dokumentów urzędowych, takich w szczególności, jak dokumentacja przebiegu i efektów kontroli (art. 6 ust. 1 pkt 4 lit. a tiret drugie u.d.i.p.), a także o majątku publicznym, w tym o majątku jednostek samorządu terytorialnego oraz majątku osób prawnych samorządu terytorialnego (art. 6 ust. 1 pkt 5 lit. c u.d.i.p.).

W doktrynie zasadnie wskazuje się, że informacją publiczną jest każda wiadomość wytworzona lub odnoszona do władz publicznych, a także wytworzona lub odnoszona do innych podmiotów wykonujących funkcje publiczne w zakresie wykonywania przez nie zadań władzy publicznej i gospodarowania mieniem komunalnym lub majątkiem Skarbu Państwa (zob. M. Jaśkowska, *Dostęp do informacji publicznych w świetle orzecznictwa NSA*, Toruń 2002, s. 28–29).

Zgodnie z art. 11 ust. 1 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ochronie zwierząt (Dz. U. z 2013 r. poz. 856 z późn. zm., dalej w skrócie: „u.o.z.”) zapewnianie opieki bezdomnym zwierzętom oraz ich wyłapywanie należy do zadań własnych gmin, które to zadanie obejmuje m.in. zapewnienie bezdomnym zwierzętom miejsca w schronisku dla zwierząt (por. art. 11a ust. 2 pkt 1 u.o.z.).

Na tym tle normatywnym żądane przez Stowarzyszenie informacje w postaci treści i postaci raportu z wizytacji schroniska dla bezdomnych zwierząt – jako informacje odnoszące się do realizacji gminnego zadania własnego, finansowanego ze środków publicznych – należało uznać za informację publiczną w rozumieniu u.d.i.p. Wypada zauważyć, że takiej kwalifikacji wnioskowanej informacji nie kwestionował również Organ, o czym świadczy fakt ich udostępnienia, wskazany w odpowiedzi na skargę.

Rozważając z kolei podmiotowy aspekt sprawy należy stwierdzić, że adresatami obowiązku udostępniania informacji publicznej są władze publiczne oraz inne podmioty wykonujące zadania publiczne wymienione w przepisach art. 4 u.d.i.p. Zgodnie z art. 34a ust. 1 u.o.z. Inspekcja Weterynaryjna sprawuje nadzór nad przestrzeganiem przepisów o ochronie zwierząt. Zgodnie zaś z art. 5 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. o Inspekcji Weterynaryjnej (Dz. U. z 2016 r. poz. 1077), w brzmieniu niezmienionym od wejścia ustawy w życie, organem tej inspekcji jest m.in. powiatowy lekarz weterynarii, jako kierownik powiatowej inspekcji weterynaryjnej wchodzącej w skład niezespólonej administracji rządowej. Zatem kontrola schroniska dla psów jest zadaniem organu inspekcji weterynaryjnej, a powiatowy lekarz weterynarii jest podmiotem zobowiązanym do udostępniania informacji publicznej znajdującej się w jego posiadaniu.

Zasadnicze sposoby (tryby) udzielania informacji publicznej, a także ograniczenia w jej udostępnianiu, normują przepisy ustawy o dostępie do informacji publicznej. Na gruncie tej ustawy przyjmuje się, że udostępnienie informacji publicznej następuje w formie czynności materialno-technicznej. Natomiast powiadomienie o tym, że żądana informacja nie jest informacją publiczną – "zwykłym" pismem. Zastosowanie w takim przypadku formy decyzji byłoby równoznaczne z jej wydaniem bez podstawy prawnej w rozumieniu art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a. (zob. np. wyrok WSA z 10.07.2013 r., II SA/Gd 295/13, CBOSA). Obowiązek wydania decyzji administracyjnej ustawodawca przewidział natomiast w takich przypadkach, gdy żądana informacja jest informacją publiczną, lecz organ odmawia jej udostępnienia bądź zachodzą przesłanki do umorzenia postępowania (zob. art. 16 ust. 1 u.d.i.p.) – tj. gdy istnieją ustawowe podstawy do odmowy udostępnienia informacji publicznej (art. 5 ust. 1 i 2 u.d.i.p), bądź przeszkody do jej udostępnienia w określony sposób lub w określonej formie (zob. art. 14 ust. 2 u.d.i.p.).

W świetle art. 13 ust. 1 u.d.i.p. udostępnianie informacji publicznej na wniosek następuje bez zbędnej zwłoki, nie później jednak niż w terminie 14 dni od dnia złożenia

wniosku, z zastrzeżeniem ust. 2 i art. 15 ust. 2 (ten ostatni przepis można w dalszych uwagach pominąć, gdyż dotyczy, niewystępującej w rozpoznawanej sprawie, sytuacji udostępniania informacji za opłatą). Zgodnie z ww. art. 13 ust. 2 u.d.i.p., jeżeli informacja publiczna nie może być udostępniona w terminie określonym w ust. 1, podmiot obowiązany do jej udostępnienia powiadamia w tym terminie o powodach opóźnienia oraz o terminie, w jakim udostępni informację, nie dłuższym jednak niż 2 miesiące od dnia złożenia wniosku.

Przenosząc powyższe uwagi na grunt rozpoznawanej sprawy należy stwierdzić, że, jak wynika z akt sprawy, Skarżący wysłał przedmiotowy wniosek o udostępnienie informacji publicznej za pośrednictwem poczty elektronicznej w dniu 27 sierpnia 2016 r. o godz. 14:44:04 (k. 5v akt sądowych).

Pełnomocnik Organu kwestionuje jednak prawidłowość doręczenia tego wniosku.

W ocenie Sądu, argumenty zawarte w odpowiedzi na skargę są chybione, a wręcz niezrozumiałe. Zgodnie z art. 46 § 10 k.p.a. doręczenie pisma w formie dokumentu elektronicznego do podmiotu publicznego w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne (Dz. U. z 2014 r. poz. 1114 z późn. zm.; zwanej dalej „ustawą o informatyzacji”), następuje przez elektroniczną skrzynkę podawczą tego podmiotu, w sposób określony w tej ustawie. Z kolei, zgodnie z art. 63 § 1 k.p.a. podania (żądania, wyjaśnienia, odwołania, zażalenia) mogą być wnoszone pisemnie, telegraficznie, za pomocą telefaksu lub ustnie do protokołu, a także za pomocą innych środków komunikacji elektronicznej przez elektroniczną skrzynkę podawczą organu administracji publicznej, utworzoną na podstawie ustawy o informatyzacji.

Z cytowanych przepisów wynika jasno, że Stowarzyszenie nie musiało ubiegać się o jakąkolwiek zgodę na prowadzenie korespondencji z Organem przy pomocy środków komunikacji elektronicznej. Wymogu takiego nie statuuje również ustawa o dostępie do informacji publicznej. Znamienne, że w odpowiedzi na skargę pełnomocnik Organu nie wskazał żadnego przepisu prawa, z którego miałby wynikać obowiązek uzyskania przez wnioskodawcę od organu zgody na przesłanie wniosku o udostępnienie informacji publicznej drogą elektroniczną. Skoro do skargi załączono wydruk Urzędowego Poświadczenia Przedłożenia z ePUAP, to znaczy, że wniosek został wniesiony prawidłowo. Zresztą na wydruku UPP jest nazwa adresata dokumentu, którego dotyczy poświadczenie: Powiatowy Inspektorat Weterynarii w Pile.

Odnosząc się do zawartego w odpowiedzi na skargę odesłania do wyroku WSA w Poznaniu „z dnia 29.01.2013 r. w sprawie IV SA 882/Po/12” – mającego starczać za całe uzasadnienie poglądu o konieczności uzyskania zgody organu na przesłanie wniosku o udostępnienie informacji publicznej drogą elektroniczną – Sąd wyjaśnia, że wyrok o takich danych nie istnieje. Jeśli natomiast chodziło w tym przypadku o wyrok o sygn. akt IV SA/Po 882/12, to nie mógł być on źródłem inspiracji dla pełnomocnika Organu, bowiem nie zostało doń sporządzone uzasadnienie (poza tym zapadł w przedmiocie zatwierdzenia projektu budowlanego i wydania pozwolenia na budowę). Ponadto w dniu 29 stycznia 2013 r. w WSA w Poznaniu nie zapadł żaden wyrok (były wydane tylko postanowienia).

Skoro wniosek o udzielenie informacji publicznej przesłany w dniu 27 sierpnia 2016 r. został wniesiony skutecznie, to oznacza, że w tym dniu rozpoczął swój bieg czternastodniowy termin do udzielenia żądanej informacji. Mimo to do dnia wniesienia skargi (26 września 2016 r.) Organ nie udzielił odpowiedzi na ów wniosek. Uczynił to dopiero pismem z 03 października 2016 r. Nie ma przy tym znaczenia sposób organizacji wewnętrznego obiegu dokumentów w Inspektoracie (w tym argument, jakoby wniosek wpłynął na skrzynkę „przypisaną” Głównemu Księgowemu Inspektoratu). Istotne jest, że odpowiedź na wniosek została udzielona z uchybieniem terminu (dopiero po wpłynięciu skargi).

Powyższe oznacza, że w dniu wniesienia przedmiotowej skargi organ pozostawał w zarzucanej beczynności – rozumianej ogólnie jako niezakończenie sprawy w przepisany termin – w załatwieniu wniosku Stowarzyszenia o udostępnienie informacji publicznej, ale przed dniem wydania wyroku przez Sąd ów stan beczynności ustał.

Zgodnie z art. 149 § 1 p.p.s.a. (w brzmieniu obowiązującym od 15 sierpnia 2015 r.) sąd, uwzględniając skargę na beczynność lub przewlekłe prowadzenie postępowania przez organy w sprawach określonych w art. 3 § 2 pkt 1-4 albo na przewlekłe prowadzenie postępowania w sprawach określonych w art. 3 § 2 pkt 4a:

- 1) zobowiązuje organ do wydania w określonym terminie aktu, interpretacji albo do dokonania czynności;
- 2) zobowiązuje organ do stwierdzenia albo uznania uprawnienia lub obowiązku wynikających z przepisów prawa;
- 3) stwierdza, że organ dopuścił się beczynności lub przewlekłego prowadzenia postępowania.

Jednocześnie sąd stwierdza, czy bezczynność organu lub przewlekłe prowadzenie postępowania przez organ miały miejsce z rażącym naruszeniem prawa (art. 149 § 1a p.p.s.a.). Sąd, w przypadku, o którym mowa w § 1 pkt 1 i 2, może ponadto orzec o istnieniu lub nieistnieniu uprawnienia lub obowiązku, jeżeli pozwala na to charakter sprawy oraz niebudzące uzasadnionych wątpliwości okoliczności jej stanu faktycznego i prawnego (art. 149 § 1b p.p.s.a.). Sąd, w przypadku, o którym mowa w § 1, może ponadto orzec z urzędu albo na wniosek strony o wymierzeniu organowi grzywny w wysokości określonej w art. 154 § 6 lub przyznać od organu na rzecz skarżącego sumę pieniężną do wysokości połowy kwoty określonej w art. 154 § 6 (art. 149 § 2 p.p.s.a.).

W sytuacji, gdy – tak jak w rozpoznawanej sprawie – zarzucany stan bezczynności ustał po dniu wniesienia skargi, ale przed jej rozpoznaniem i rozstrzygnięciem przez Sąd, to postępowanie sądowoadministracyjne w części obejmującej zobowiązanie do dokonania czynności (tu: udzielenia informacji publicznej), o jakim mowa w art. 149 § 1 pkt 1 p.p.s.a., podlegało umorzeniu na podstawie art. 161 § 1 pkt 3 p.p.s.a. (por. uchwała NSA z 26.11.2008 r., I OPS 6/08, ONSAiWSA 2009, nr 4, poz. 63). Nie zwalnia to jednak Sądu od podjęcia pozostałych rozstrzygnięć właściwych dla tego typu skargi – przewidzianych obecnie w art. 149 § 1 pkt 3 i § 1a p.p.s.a. oraz (ewentualnie) w art. 149 § 2 p.p.s.a. – tj. orzeczenia w kwestii dopuszczenia się przez organ bezczynności oraz oceny jej charakteru (rażącego/nierażącego), a także (ewentualnie) w przedmiocie wymierzenia organowi grzywny (por. wydane jeszcze na gruncie stanu prawnego obowiązującego przed 15 sierpnia 2015 r.: postanowienie NSA z 26.07.2012 r., II OSK 1360/12; wyrok NSA z 15.01.2013 r., II OSK 2390/12 – CBOSA).

Mając wszystko to na uwadze Sąd, na podstawie art. 161 § 1 pkt 3 p.p.s.a., umorzył postępowanie sądowoadministracyjne w zakresie zobowiązania Powiatowego Lekarza Weterynarii W Pile do dokonania wnioskowanej czynności – udzielenia informacji publicznej (pkt 1 sentencji wyroku).

Jednocześnie, stosownie do art. 149 § 1 pkt 3, Sąd stwierdził, że Organ dopuścił się zarzucanej bezczynności (pkt 2 *ab initio* sentencji wyroku). Z kolei oceniając charakter zaistniałej bezczynności – jak tego wymaga art. 149 § 1a p.p.s.a. – Sąd, po analizie całokształtu okoliczności faktycznych sprawy, uznał, że bezczynność nie miała miejsce z rażącym naruszeniem prawa (pkt 2 *in fine* sentencji wyroku). Na taką ocenę miała wpływ przede wszystkim okoliczność, że od dnia otrzymania wniosku

do dnia udzielenia odpowiedzi upłynął niewiele ponad miesiąc, zaś odpowiedź została udzielona jeszcze na etapie sporządzania odpowiedzi na skargę, przed przekazaniem Sądowi skargi razem z odpowiedzią na skargę i aktami sprawy. Z tych samych powodów, mając na względzie postawę Organu po otrzymaniu skargi, tj. sprawne udzielenie odpowiedzi na wniosek, Sąd odstąpił od wymierzenia z urzędu grzywny, o jakiej mowa w art. 149 § 2 p.p.s.a.

O kosztach postępowania (pkt 3 sentencji wyroku) Sąd orzekł na podstawie art. 200 i art. 205 § 2 p.p.s.a., uwzględniając wynagrodzenie reprezentującego Stowarzyszenie adwokata, ustalone na podstawie § 15 ust. 2 w zw. z § 14 ust. 1 pkt 1 lit. c rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r. poz. 1800), w wysokości 480 zł.

Na oryginale właściwe podpisy

Za zgodność z oryginałem

mf Stal
Sire Stancio